

Катъ моя, търсилъ е да види бѣлий день,
Залутанъ вѣчно въ нощъ дълбока само?
Присмивате се, инструменти вий, сега,
Съ тѣзъ гребени и чаркове и колела.
Прѣдъ портитѣ стоехъ, и ключъ ми бѣхте вий;
Добри сте ми, но не отваряте врати.
Природата, всрѣдъ бѣлъ день тайна,
Не дава булото ѝ да свлечешъ,
И туй, що тя не иска тебѣ да е знайно,
Съ бурми, съсъ лостове не ще го разберешъ.
Вий, стари прибори, за нищо вечъ негодни,
'ти, свитѣкъ старъ, отъ пушѣкъ почернѣлъ!
Защо се мжча тѣй въ борби безплодни?
По-харно разпилѣи си скромния имотъ,
А не за нищо тукъ да те облива потъ.
Каквото си наслѣдилъ отъ дѣди,
Отново спечели, за да го имашъ —
Съ което си не служишъ, то вредѣ
И дара на момента ти да зимашъ.

Но погледѣтъ ми що се тамъ сковава?
Онуй стѣкло магнитъ ли е за моитѣ очи?
Защо ми всичко мигомъ ясно става,
Катъ въ мраченъ лѣсъ, щомъ прѣсне мѣсецѣтъ лжчи?

Привѣтъ на тебъ, стѣкленце чудодѣино,
Ей свалямъ те отъ горѣ благовѣино,
Въвъ тебъ почитамъ на човѣцитѣ ума;
На всички сокове опойни образецъ,
Ти прашашъ бърже въ гробната тъма,
Ела на твоя услуги творецъ!
Погледна те, скръбта ми се смекчава,
Похвана те, срѣмежѣтъ ми се намалява,
Полека-лека стихватъ въвъ душа вълни.